



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/2019-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Pavlom, PhD., Šancová 58, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 22 Cb 91/2014 z 24. novembra 2014, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 15/2015 z 27. októbra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 37/2017 z 12. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], narodeného

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 22 Cb 91/2014 z 24. novembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 15/2015 z 27. októbra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 37/2017 z 12. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa prostredníctvom žaloby doručenej okresnému súdu 7. júla 2014 domáhal zaplata sumy 10 537 € s prísl. V konaní sa posudzovala právna otázka zmluvného vzťahu medzi sťažovateľom a mestom Michalovce v zmysle uzavretých dohôd č. 05/2011/ÚPN zo 4. júla 2011 a č. 08/2001/ÚPN zo 21. novembra 2011 (ďalej len „dohody“) a záväznosť týchto dohôd pre orgán miestnej samosprávy a zároveň orgán miestnej štátnej správy na základe prenesených kompetencií štátu na orgány obce (mesta). Okresný súd napadnutým rozsudkom z 24. novembra 2014 žalobu zamietol. Sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu odvolaním, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom krajského súdu z 27. októbra 2016 tak, že krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Následne sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 12. decembra 2018 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

3. Sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti napadol rozhodnutia všetkých troch stupňov všeobecných súdov, pričom v súvislosti s napadnutým rozsudkom okresného súdu v podstatnom uviedol, že okresný súd prijal názor, že žalovaný neporušil svoje zmluvné povinnosti a nezaviazal sa schváliť zmeny a doplnky č. 2 Územného plánu mesta Michalovce, pretože výklad dohôd podľa žalobcu mal samotný žalovaný v konaní pred súdom jednoznačne poprieť. Žalovaný v procese obstarania územnoplánovacej dokumentácie nemohol prevziať záväzok, keďže schvaľovanie územného plánu patrí do právomoci mestského zastupiteľstva ako orgánu samosprávy, ktorý tvoria jednotliví poslanci mestského zastupiteľstva a ktorých slobodu hlasovania nemožno obmedziť. Podľa

okresného súdu ďalej žalovaný negarantuje za výsledok procesu obstarávania územnoplánovacej dokumentácie v súlade so zámerom žalobcu, pretože tento je závislý od stanovísk dotknutých orgánov, kde je potrebné jednoznačne zaradiť aj obecné zastupiteľstvo žalovaného podľa § 11 ods. 4 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“). Podľa názoru okresného súdu záväzok nemohol zaniknúť tým, že nedošlo k schváleniu zmien a doplnkov č. 2 Územného plánu mesta Michalovce v časti 02/4 Biela hora – Stráňany, keďže súd považoval za preukázané, že žalovaný svoje povinnosti z uvedených dohôd neporušil, svoje povinnosti z uzavretých dohôd riadne splnil, a preto nevzniklo žalobcovi právo na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Žalovaný v predmetnom spore tvrdil, že poslanca mestského zastupiteľstva nemožno ničím zaviazať, keďže tento je viazaný iba svojou vôľou a úvahou, teda že poslanec mestského zastupiteľstva môže konať slobodne všetko to, čo mu zákon nezakazuje, a nemusí konať to, čo mu zákon prikazuje.

4. V súvislosti s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že krajský súd sa stotožnil s právnymi závermi okresného súdu. Sťažovateľ preto napadol rozsudok krajského súdu dovolaním, ktoré bolo odmietnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu, pričom najvyšší súd, vychádzajúc z dovolania sťažovateľa, konštatoval, že tento v dovolaní neuviedol, v čom sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľ taktiež neuviedol, od vyriešenia akej právnej otázky, ktorá ešte nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a rovnako neuviedol rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne pri riešení obdobných prípadoch. Najvyšší súd preto nepovažoval dôvody sťažovateľa uvedené v jeho dovolaní za také, ktoré by napĺňali požiadavky odôvodňujúce prípustnosť dovolania tak, ako to vymedzuje § 421 a § 432 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a dovolanie odmietol.

5. Sťažovateľ je toho názoru, že všeobecné súdy napadnutými rozhodnutiami porušili čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, keďže nebrali pri svojom rozhodovaní do úvahy prezentovanú judikatúru ústavného súdu obsiahnutú v podaniach sťažovateľa, a pri svojom

rozhodovaní sa neriadili rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít vrátane ústavného súdu.

6. Sťažovateľ konštatoval, že v súlade s čl. 64 až čl. 71 ústavy je mesto orgánom miestnej samosprávy a zároveň orgánom miestnej štátnej správy, ktorý je povinný dodržiavať čl. 2 ods. 2 ústavy, a nie tak, ako si to žalovaný vykladá, môže robiť všetko, čo mu zákon a iné právne predpisy vrátane ústavy nezakazujú. Sťažovateľ nemôže súhlasiť s výkladom zákona o obecnom zriadení prezentovaným v napadnutých rozhodnutiach všeobecných súdov a ani s výkladom čl. 2 ods. 2 ústavy, pretože takéto tvrdenia smerujú k svojvôli pri hlasovaniach poslancov mestského zastupiteľstva.

7. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu, sťažovateľ zhodnotil, že v prípade zachovania princípu právnej istoty a spravodlivosti na strane sťažovateľa pri dodržaní všetkých podmienok na strane sťažovateľa vrátane kladných vyjadrení k zámeru sťažovateľa zo strany dotknutých orgánov (vrátane orgánov žalovaného) je nutné predpokladať, že bude dodržaný princíp právnej istoty, tak ako predpokladal sťažovateľ pri uzavretí už uvedených dohôd so žalovaným. Je potrebné uviesť, že sťažovateľ nie je právne zdatný a všetky podklady, dokumentáciu vrátane uzavretých dohôd vypracoval žalovaný a predložil ich na schválenie a podpísanie sťažovateľovi. Sťažovateľ pri rešpektovaní princípu právnej istoty predpokladal, že ak sa všetky dotknuté orgány vyjadria kladne, čo sa aj stalo, bude jeho zámeru vyhovené, tak ako mu to prisľúbil žalovaný pri rokovaní o zmluvnom záväzku. Podľa názoru sťažovateľa však bol princíp právnej istoty žalovaným a všeobecnými súdmi v ich názoroch porušený, keď u všetkých ostatných žiadateľov a účastníkov tohto konania ich zámerom vyhovené bolo po splnení požadovaných podmienok zo strany žalovaného a u sťažovateľa napriek splneniu všetkých podmienok jeho zámeru vyhovené nebolo.

8. V súvislosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol sťažovateľovo dovolanie, sťažovateľ v podstatnom uviedol, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil argumenty sťažovateľa smerujúce k porušeniu jeho práv a k materiálnemu

právnemu štátu; o uvedenej právnej otázke rozhodovali okresný súd a krajský súd a vyhodnotili ju tak, ako to prezentovali vo svojich rozhodnutiach.

9. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, všetky napadnuté rozhodnutia zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatnil náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu

16. Sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti napadol rozsudok okresného súdu z 24. novembra 2014, ktorým v plnom rozsahu zamietol jeho žalobu. Sťažovateľ nesúhlasí s výsledkom daného súdneho konania, jeho žaloba bola podľa jeho názoru v plnom rozsahu dôvodná, okresný súd svojím rozhodnutím nesprávne vyložil čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj zákon o obecnom zriadení a v dôsledku uvedeného porušil princíp právnej istoty.

17. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

18. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

19. Uvedený princíp subsidiarity bol rovnako premietnutý aj do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

20. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu z 24. novembra 2014 bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe odvolania sťažovateľa. O predmetnom odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 27. októbra 2016 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol podrobený zákonnému prieskumu zo strany senátu krajského súdu, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu

22. Sťažovateľ rovnako nesúhlasí aj s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý mal potvrdením prvostupňového rozhodnutia odobriť nesprávny právny názor okresného súdu. Sťažovateľ zhodne s argumentáciou týkajúcou sa okresného súdu nesúhlasí s výsledkom konania a je toho názoru, že jeho žaloba bola dôvodná, a nesúhlasí s výkladom zákona o obecnom zriadení ani čl. 2 os. 2 ústavy, ktorý bol krajským súdom vo svojom rozhodnutí taktiež prezentovaný. Predmetné pochybenia majú mať za následok porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy.

23. Pred samotnou analýzou ústavnej akceptovateľnosti obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia

príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

24. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nebol oprávnený preskúmať podstatu tých sťažnostných námietok, ktoré spochybňovali samotné skutkové zistenia súdov nižších inšancií. Z uvedeného dôvodu preto nebol oprávnený skúmať skutkový stav a na základe neho vyslovené právne závery súdov nižších inšancií.

25. Ústavný súd preto posúdil ústavnú sťažnosť v kontexte tých požiadaviek, ktoré tvoria podstatu práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie tak musí mať predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

26. Krajský súd v relevantných častiach napadnutého rozhodnutia uviedol:

«... Odvolací súd po preskúmaní rozsudku vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu totiž nezistil taký postup súdu, ktorý by nebol v súlade s úpravou ustanovenia § 132 O.s.p... Rovnako nezistil nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu obsahuje výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami významnými pre rozhodnutie a jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutkové zistenia, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Napokon odvolací súd zdôrazňuje, vzhľadom aj na námietky odvolateľa, že obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov...

... Pokiaľ odvolateľ, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, pri skúmaní merita veci samej vo vzťahu k rozhodovaniu mestského zastupiteľstva žalovaného poukázal

na ustanovenie čl. II ods. 2 Ústavy SR a mal za to, že pod toto ustanovenie je nutné subsumovať aj postavenie mestského zastupiteľstva v súlade s čl. 64 až 71 Ústavy SR a pokiaľ v nadväznosti na to citujúc ust. § 25 ods. 1 písm. d/ zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení... mal za to, že zámer žalobcu bol jednoznačne v záujme žalovaného a jeho obyvateľov, a preto sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že slobodu hlasovania nemožno poslancom mestského zastupiteľstva obmedziť, v dôsledku čoho súd prvej inštancie pri rozhodovaní nevzal do úvahy ani konformný výklad práva v zmysle judikatúry Ústavného súdu... odvolací súd len dodáva, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí a ani odvolací súd nespochybňuje tvrdenia žalobcu, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR sú teda všeobecné súdy povolené chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť (II. ÚS 13/2001). Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie pri prejednávaní a rozhodovaní v prejednávanej veci vychádzal z vyššie uvedených princípov... Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia s ohľadom aj na námietky uvedené v odvolaní nezistil také porušenia, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Súd prvej inštancie postupoval pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku zákonne a tiež v súlade s relevantnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, vychádzal z platnej právnej úpravy účinnej v čase podpísania dohôd, z ktorých odvodzuje žalobca svoj peňažný nárok, ktoré ústavne akceptovateľným spôsobom podľa názoru odvolacieho súdu interpretoval a aplikoval, a preto aj jeho právne závery sú podľa názoru odvolacieho súdu akceptovateľné (opak nebol preukázaný).

... V tejto súvislosti odvolací súd v zhode s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že žalovaný v procese obstarania územnoplánovacej dokumentácie nemohol prevziať takýto záväzok, keďže schvaľovanie územného plánu patri do právomoci mestského zastupiteľstva ako orgánu samosprávy, ktorý tvoria jednotliví poslanci mestského zastupiteľstva a ktorých slobodu hlasovania skutočne nemožno obmedziť. Je nesporné, že mestské zastupiteľstvo ako zastupiteľský zbor je zložené z poslancov, ktorí získavajú mandát priamo od obyvateľov obce s cieľom priamej realizácie kompetencie obce..., Ak poslanci funkciu prijímajú sľubom, existuje predpoklad, že budú v prípade ne(schvaľovania) hlasovať v súlade so zákonom a so svojim svedomím, bez subjektívneho pohľadu.

...V danom prípade Mestské zastupiteľstvo v Michalovciach prijalo dňa 24.4.2012 uznesenie Č. 151 k bodu Zmeny a doplnky č. 2 Územného plánu Mesta Michalovce - Návrh riešenia...

... Súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že žalovaný v procese obstarania územnoplánovacej dokumentácie nemohol prevziať takýto záväzok, keďže schvaľovanie územného plánu patrí do právomoci mestského zastupiteľstva ako orgánu samosprávy, a preto ani všeobecný súd nemá v právomoci posudzovať ne(dôvodnosť) neschválenia lokality..., pretože by tým zasiahlo do právomoci obecného zastupiteľstva, ktoré jediné je zo zákona oprávnené o tomto rozhodovať.

... Za nedôvodnú rovnako považuje odvolací súd aj námietku odvolateľa, že žalovaný si nesplnil svoje povinnosti a porušil dohody uzavreté so žalobcom, keď tvrdil, že vychádzajúc z cieľa žalobcu bolo schválenie zmien územného Plánu č. 2 Mesta Michalovce podľa jeho zámeru akceptovaného navonok aj žalovaným, a preto aj obstaranie je potrebné vykladať v spojení so zabezpečením všetkých etáp obstarávania územnoplánovacej dokumentácie na strane žalovaného, v dôsledku čoho nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že obsahom prejavu vôle zmluvných strán nebolo aj schválenie návrhu prerokovávanej územnoplánovacej dokumentácie.

... V tomto smere tak v skutkovej ako aj v právnej rovine, odvolací súd po preskúmaní veci nezistil opodstatnenosť tejto námietky žalovaného, s touto námietkou sa súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia náležite vysporiadal, pričom so závermi súdu prvej inštancie sa stotožňuje v celom rozsahu aj odvolací súd. S odkazom aj na zákonnú úpravu aplikovanú a uvádzanú súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, nie sú dané dôvody na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v podrobných dôvodoch napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd odkazuje.

... Za správne považuje odvolací súd aj závery súdu prvej inštancie týkajúce sa výkladu jednotlivých ustanovení dohôd uzavretých medzi účastníkmi konania. Je totiž potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že zo znenia čl. II ods. 1 Dohody... jednoznačne vyplýva záväzok žalovaného vykonať iba „proces obstarania zmien a doplnkov č. 2 územného Plánu Mesta Michalovce“ síce v súlade so zámerom žalobcu uvedenom v čl. I. ods. 1 dohôd, avšak iba v rozsahu § 19a ods. 1 Stavebného zákona, ktorý však neobsahuje

povinnosť orgánu územného plánovania, teda žalovanému, schváliť/zabezpečiť schválenie návrhu prerokovávanej územnoplánovacej dokumentácie v súlade so zámerom žalobcu, ale iba zabezpečiť vyhlásenie „záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie“..., teda v tej časti územnoplánovacej dokumentácie, ktorá bola v príslušnom procese schválená..., teda schválená obecným zastupiteľstvom žalovaného (§ 14 ods. 4 písm. c/ Zákona o obecnom zriadení). Pokiaľ teda príslušným mestským zastupiteľstvom nebol schválený zámer žalobcu, nevznikla povinnosť zaradiť uvedenú lokalitu do záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie, a teda svoju povinnosť žalovaný z uzavretých dohôd neporušil...

... Pokiaľ žalovaný opakovane (aj v odvolacom konaní) tvrdí, že uzavreté dohody treba vykladať tak, že žalovaný sa jednoznačne zaviazal schváliť zmeny a doplnky územného Plánu Mesta Michalovce v súlade s jeho zámerom... odvolací súd len dodáva, že súd prvej inštancie sa aj s touto námietkou žalovaného náležite a dostatočne vysporiadal..., pričom pri výklade vôle zobral náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle tak, ako to vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia, a preto ani túto námietku odvolateľa nepovažuje odvolací súd za dôvodnú...»

27. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup pri rozhodovaní o jeho odvolaní nemajúci oporu v zákone. Právny názor krajského súdu nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení procesných predpisov upravujúcich postup súdu v odvolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

28. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu

29. Sťažovateľ napokon prostredníctvom ústavnej sťažnosti napadol aj uznesenie najvyššieho súdu z 12. decembra 2018, ktorým odmietol podané dovolanie. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom uviedol, že vo svojom dovolaní poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a ústavného súdu, avšak najvyšší súd jeho argumenty nesprávne vyhodnotil a v dôsledku uvedeného tak odmietol ním podané dovolanie.

30. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010).

31. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

32. Poukazujúc na uvedené, ústavný súd ozrejmuje, že pri posudzovaní rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorými odmietne dovolanie, je jeho úlohou zistiť, či právny názor, na základe ktorého najvyšší súd odmietol predmetné dovolanie, bol najvyšším súdom aplikovaný ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s označenými článkami ústavy.

Z uvedeného je zrejmé, že jeho úlohou preto nie je skúmanie správnosti skutkových zistení všeobecných súdov, ale zistenie, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil dôvody odmietnutia dovolania.

33. Najvyšší súd k samotnému odmietnutiu dovolania v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol:

„... Žalobca vo svojom dovolaní vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p...“

... Dovolací súd vychádzajúc z dovolania žalobcu konštatoval, že tento v dovolaní neuviedol, v čom sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, neuviedol od vyriešenia akej právnej otázky, ktorá ešte nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnako neuviedol rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne pri riešení v obdobných prípadoch.

... Dovolací súd nepovažoval dôvody žalobcu uvedené v jeho dovolaní, (prílišný formalizmus pri výklade dotknutých právnych predpisov, zneužitie súdu týkajúce sa voľnej úvahy, odborné znalosti zvolených poslancov mestského zastupiteľstva a pod.) za také, ktoré by napĺňali požiadavky odôvodňujúce prípustnosť dovolania tak, ako to vymedzuje ust. § 421 a § 432 C. s. p.).

... Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené preto dovolanie žalobcu v súlade s ust. § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol, lebo dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 436 C. s. p...“

34. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa nemajúci oporu v zákone.

35. Na margo toho, že najvyšší súd vo svojom uznesení poukázal na absenciu relevantných dôvodov uvedených v dovolaní dostatočne odôvodňujúcich prípadnú prípustnosť dovolacieho konania, ústavný súd pripomína, že rozsah prieskumu najvyššieho súdu v rámci dovolacieho konania je striktné limitovaný a viazaný na existenciu označených

dôvodov zakladajúcich prípustnosť dovolania. Pokiaľ označený dôvod prípustnosti dovolania neexistuje, čo v konkrétnom prípade konštatoval aj najvyšší súd, nemožno to dovolaciemu súdu vyčítať a vidieť v tom porušenie základných práv alebo slobôd.

36. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa.

37. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených základných práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

38. Keďže v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu